

— Така е то... Азъ знаехъ, че е така! Азъ знаехъ, че вие нарочно го не заклахте по-напредъ; а чѣкахте да настѣпн заговѣване, за да не повикате дѣда си Хаджия! Е, а виното когато докарахте, то защо ма не викахте? а? Кажи ми де защо?

Момиченцето мжлчи.

— Що ти, дяволско дѣте, мжлчишъ? Види са, че не сте щѣле да повикате дѣда си Хаджия! Така ли е?... Помни да кажешъ на майка си, че дѣдо ти Хаджия ви дава каисийки само за това, за да го не забравяте и вие. Разбра ли ма сега?

Послѣ това Хаджи Генчо влязъ въ музейтъ, дека са сжхраняватъ въ долапете, въ санджците и въ раклите сичките негови рѣдкиости. Ето погледайте: по стѣните сж направени полички; а на тия полички са намиратъ всевъзможни и разнovidни нѣща. Сичко е непрѣменно въ нѣщо обивие-но, сичко е въ нѣщо облѣчено, сичко е въ нѣщо обвѣзано, сичко е турено на своето